

PERTORBACIÓ

Tots recordem amb enyorança aquells temps de pau en els pobles Vallesans, en que les petites lluites inevitables en els pobles eren fàcilment resoltes i mai arribaven a enverinar-se i en que per a evitar-ho tot esforç li semblava poc a n'el aleshores nostres diputats. Les mateixes lluites electorals se presentaven amb noblesa i austeritat, això que mai va deixar d'haber-hi contrari en aquelles lluites.

Però davant de les forces regionalistes si presentaren altres forces cobertes també per una bandera d'ideals polítics.

Fa uns anys que això s'ha ben acabat. Enfront de nosaltres lluiten forces indefinides. Mentres en els diaris de Barcelona i a Madrid s'anomenen de l'Unió Monàrquica, aquí s'anuncien en català, mentres a Badalona son l'aglutinant de les forces republicanes radicals, a n'els pobles son apoiades per gent de fondes creències religioses; mentres entrebanquen l'obra de la Mancomunitat se diuen per aquí partidaris de l'autonomia; i es que en el fons s'hi troba sols una obra de personalisme, que representa sempre la política mes baixa i raquífica, perque tota se redueix al servilisme vers una persona, quina actuació pública se te poc en compte; se mira sols l'actuació privada a favor d'interessos particulars.

A Catalunya, i sobre tot a la província de Barcelona, aquesta antiga política ha desaparegut i no es possible ja que s'afirmi i arrelhi en cap districte, i com això tothom ho sap, se busca l'afiançament en aquestes renyines de poble que fan que els de baix hagin d'anar amb un bàndol polític i els de dalt amb un altre i així en un poble te majoria aparentment una o altre idea polítiques segons tinguin mes força els de dalt o els de baix donant-l'hi una apariència d'ideal polític que en realitat no tenen.

La conseqüència de tot aquest estat de coses es la pertorbació dels pobles.

Si aquests volen pau política que permei el desenrotllament de la bona administració i de les millores urbanes es precis que rebutjin tot intent de pertorbació, que se separin de tot polític que vulgi fomentar i aprofitar tals baralles.

L'amor al poble llur i a la pròpia tranquil·litat demana que tornem a aquells temps venturosos de pau i tranquil·litat en el Vallès. Tots els esforços fets fins are per els diputats nacionalistes per a conseguir que cessi tal estat de coses ha estat debades. Estem segurs que are més que mai hi seràn eixos esforços, però res se conseguirà si els pobles concients de la seva conveniència no hi posen de la seva part tota la voluntat per aifals fins.

Vallesans!

Inscriuiu-vos a la

Diada Catalanista

Nostra causa

No costa molt parlar de pàtria, trovar un mot que arribi a l'ànima sobretot quan aquella pàtria te un passat gloriós i un present trist i més fàcil es encare quan t'escoltan o llegeixen homes que tenen de la pàtria i dels seus atributs el concepte que'n tenim nosaltres. Junt amb el clam d'entusiasme, junt amb l'exaltació produïda per haver inquietat aquell nirvi tant sentit del poble català, hem sabut també donar una prova de voluntat irrefutable; i lo que demana un poble que perque te plena consciència de que ho necessita, no perdona sacrifici per fer mes i mes palesa la seva voluntat, no pot ser que quedi sense que ningú s'en recordi, sense que ningú ho vegi! Ni pot ser perdurable aquell sacrifici perque allavors no tindria rahó d'existir. Es necessari, doncs, que se sentin les commocions de les pàtries que vibren a un impuls de llibertat, no deuen oblidar mai els que guien els destins d'un estat agaballador de pàtries, que damunt del món Deu va posar-hi unes balances i a les mans dels homes una bona espasa; que tots els sers guarden un cor dintre'l pit i que als peus d'aquest cor hi ha tota una vida que sent que no pot existir sense lo que'l cor li demana. Deu va predisposar-ho, Deu ens va formar així; doncs les forces que s'aixequin a la terra per anar contra els destins de Déu cauràn un dia o altre, doncs la força de la raó es perdurable i la raó de la força sempre te moments.

En la força de la raó ens apoiem nosaltres. No venim, doncs, a aixecar una nova bandera política ni a ensenyar nous camins ni a marcar noves fronteres, nosaltres venim tan sols moguts per aquell impuls de pàtria que uneix als homes tots de la mateixa raça i els posa incondicionalment sota la seva bandera.

Apleguem-nos tots, formem un partit no de polítics, sino de catalans, i combatim a quants insultin la integritat de la nostra pàtria i als que la titllan de catalana com a cosa deshonorosa; espliquem amb fets a la història, que Catalunya no es una «província revoltosa i descontentadiza», com va dir un conceller de la Corona d'Espanya. Ensenyem que Catalunya sent en sí brivar tota la vida que li fou peculiar i que no pot ja reprimir per mes temps sota la estreta jerarquia del govern d'Espanya. Que tenen d'amotllar-se les lleis a les necessitats de cada província o te el govern de Madrid de mirar de arrencar a les províncies mortes que tingui al seu entorn una vida tan plena, tan vigorosa com la nostra i allavors podrà governar bé; mentrestant no fa més que tenir una àliga agafada en una trampa de agafar ocells.

Tots els que volguem la prosperitat i la grandesa de la nostra terra unim-se sense mires particulars sota la sagrada bandera de la pàtria i aixequem un clam de germanor per la llibertat.

MANEL BASSA.

RESSORGIMENT

Una vegada més un periòdic nacionalista en el districte de Granollers significa un desveïllament del escalf patri que domina en nostra encontrada, caliu que's inapagable perque els sentiments de un ideal, en un moment donat es poden amortuir, però son imborrables perque son fruit del convenciment i això és el que enlluerna als contraris i els fá pensar en una nostra desorganització, en una nostra desfeta, tot això és un idealisme, perque la vanaglòria que pretenen del seu passar èxit, si és que aixís ne volen dir, saben en la forma que'l varen obtindre, a mes aquest conjunt d'electors no son l'aspiració de cap idealitat ni de cap programa polític, sinó un conglomerat de ideals de les mes diverses significacions, des del ferm esquerrà fins a la més alta encarnació de les dretes, doncs aqueixa diversitat representada en una personalitat, trasllueix que la política lliberal d'aquest districte està basada en un personalisme, únic representant del conjunt, però insustituïble per la forma i caràcter amb que se l'ha elegit.

D'aquí es dedueix que la tal política no existeix, perque el vot és al home, no al partit, perque la comarca està mancada d'aquest ideal i el que amb detenció reflexioni l'elecció dels ultims representans, pot veure clarament que tot és fruit d'una fogorada de (*verbena*) però que aquest enlairament, aquest aparent triomf, no està solidificat i per tant de tant amunt com ha pujat està destinat a caure, el fi ha estat acaparant gent sigui com sigui, sense pensar en la comú idealitat i per tant aquest conjunt tant diferent, lo imposible és lligarlo i lo que ha de portar al lliberalisme a una nova derrota.

Vallesans que desitjeu el pervindre de nostra terra, reflexioneu aquestes lletres mal escrites però ben concebudes i plenes de sà ideal, en elles hi trovareu el sentiment únic, el deure sagrat, i enfortits amb aquesta plena convicció veureu la necessitat d'un nou ressorgiment que amb l'ajuda i treball de tots els que tenim una mateixa manera de ésser ens portarà a una nova victòria de la política vera de nostra pàtria.

ALBERT COMPTE

:: SECCIÓ LITERARIA ::

LES GRANS INDIVIDUALITATS

BALMES

I

Nasqué a Vich l'any 1810, de família humil i necessitada. Cursà en el Seminari tres cursos de llatí, dos de retòrica, tres de filosofia i un de preliminars de teologia. Contava 16 anys quan va ser enviat a l'Universitat de Cervera. Esdevingué malalt als dos de residir-hi: fou el toc d'atenció de la tossuda malaltia que el comensava a tantejar per si li convenia de víctima. Restablert, torna a Cervera, i segons dita dels condeixebles, passà quatre anys estudiant-hi la font on van a beure'ls culti-